

Kniha stojí vždycky deset piv, tak to bylo a teď to platí zase
Ondřej Bezr
Mladá fronta DNES (Strana 10)
12.1.2015

Autoři knižního rozhovoru Přece tady nebudeme sedět nasucho, spisovatel Petr Placák a majitel nakladatelství Paseka Ladislav Horáček, se už titulem hlásí k tradici českého hospodského plkání.

V podobě knihy může někoho iritovat. Faktem však je, že zrovna k Horáčkovi a jeho životnímu stylu dokonale sedí.

Žánr knižního rozhovoru lze napsat korespondenčně, je možné mluvenou formou vytvořit kostru, ke které zpovídáný „za domácí úkol“ přispívá ověřená fakta. Anebo je možné se spolehnout na jiskření mezi oběma subjekty, na faktografii ani zavedená pravidla pořizování rozhovorů se nevázat a vynasnažit se o zpovídáném říct něco obecnějšího. A to se nakonec Placákovi o Horáčkovi docela povedlo. Bez ohledu na to, že konzervativnější čtenář občas nad skoky v tématech i jednotlivých otázkách musí kroutit hlavou a na fakultě žurnalistiky by takový rozhovor zřejmě neobstál ani u přijímacích zkoušek.

Jenže školometství není snad nic vzdálenějšího než právě Horáčkův život a názory, a stejně tak Placák rozhodně nepatří mezi „učesané“ osobnosti naší kulturní scény.

Paseka slaví pětadvacáté výročí. Bylo prvním registrovaným soukromým nakladatelstvím po sametové revoluci. Ostatně, tento knižní rozhovor nese pořadové číslo 1 628. „Registraci jsem dostal 19. března a už 25. března jsme nesli Krvavý román do tiskárny. Samozřejmě bylo spousta nakladatelů, kteří vydali knížky dřív než já, ale nikdo nevyhlásil dřív nakladatelství za založené,“ vzpomíná Horáček.

Závratná čísla K nakladatelství patřila od počátku hospoda, kde Horáček často úřadoval. „Kniha stojí vždycky deset piv, protože tak to prostě je – bylo to tak za první republiky, za komunistů, a teď je to tak zase,“ vysvětluje vztah literatury a hospody v bilančním rozhovoru s Placákem.

Vydání Váchalova Krvavého románu, který Horáček považuje za „zkrácenou a zábavnější Bibli“, bylo iniciačním okamžikem nakladatelova podnikání. Ve své době to byla velmi úspěšná kniha, která umožnila Horáčkovi další podnikání. Stejný úspěch zaznamenalo Utrpení knížete Sternenhocha od filozofa Ladislava Klímy. Dnes to zní jako pohádka, ale prvního titulu se prodalo čtyřicet tisíc, druhého pak o deset méně, což jsou z dnešního hlediska závratná čísla.

Trefou do černého pak byla kupodivu série Tarzanových příběhů. Díky výtěžku z nich si mohl Ladislav Horáček dovolit koupit bývalý dům Váchalova sběratele a mecenáše Josefa Portmana v Litomyšli, zrekonstruovat v něm nástěnné malby a otevřít Váchalovo muzeum Portmoneum. Druhotným produktem rekonstrukce pak bylo založení dodnes fungující litomyšlské restaurátorské školy. Významným počinem nakladatelství se stala i ohromující edice Velkých dějin zemí Koruny české.